

השקעה בהדדיות – כח ריפוי לשנות רצון פנימי שלילי

שלומות, ברכות, חוזק ואהבה זורמים פעם נוספת אל תוך מפגש זה, אשר יש לו מטרה אחת משותפת – צמיחה פנימית, למצוא את אמת ההווייה. זוהי דרך ארוכה ומפרכת, אבל מפרכת, רק בגלל שהשכל אבוד במבוך שלו עצמו. מצב אבוד (lostness) זה תמיד מייצר רצון מפוצל – הרצון להיות היכולת לקבוע ולעצב את הגורל. לאדם יש כיוון-רצון חיצוני ומודע, וכיוון-רצון פנימי ולא מודע, אשר רק לעיתים קרובות מדי, הולך בדיוק לכיוון ההפוך מהקודם. דנתי בנושא זה בהרצאה לפני שנים רבות, מוקדם למדי במשימה המשותפת שלנו.

זמן רב חלף מאז, זמן במובן של התפתחות, במובן של שינוי, ולא במובן המקובע, כפי שבני אנוש חושבים על זמן. הקבוצה התפתחה כשלם, ובאופן אינדיבידואלי, לדרגה כזו, שהיום, רבים מחברי, אשר מעורבים באופן פעיל בעבודת הנתיב הזו בדרך מאוד אישית, יצרו מגע עם הכוונה הפנימית, אשר כה שונה מזו החיצונית והמודעת.

בתחילת עבודת הנתיב שלו, האדם, כמו שאר המין האנושי, עָרַק רק למה שהוא משתוקק, מייחל, רוצה, מתאוה, מתכוון, כמה אליו במודע. הוא משוכנע, שחוסר ההגשמה בתחומים המיוחדים האלה, הוא תוצאה של מזל רע, או האשמה של אחרים. זה דורש זמן וצמיחה ניכרים, כדי לקבל את האמת של החיים: שחייב להיות דבר-מה בפעולה בתוך האדם, שמסכל את ההגשמה המיוחדת. אבל גם כשמתפתחת קבלה מושגית טהורה זו תחילה, עדיין זה נראה בלתי אפשרי להגות, ש-לא פנימי ממשי קיים, בהתייחס לַכֵּן המודע. בקושי מישוהו יכול להאמין, בתור התחלה, שמה שהוא מתאמץ אליו כל כך בלהט, נדחה במו ידיו, בשל ה"סיבות" הפנימיות שלו עצמו. להיות מנותק מהקול הפנימי הזה, היא הבעיה העיקרית. כל עבודה, המתייחסת לחיפוש עצמי והתפתחות אמיתיים, חייבת ללכת בכיוון של חשיפת השלילה הפנימית הזו – וסיבותיה.

זו הסיבה מדוע ההתקדמות של כה רבים בקבוצה הזו, היא כה ראויה לציון, וכה משמעותית. כה רבים מכס מצאו למעשה את הקול הפנימי שאומר לא. גיליתם מדוע הוא אומר לא, ולמרות שאתם עשויים עדיין להיות רחוקים, מלהיות מסוגלים לשנות אותו, אתם לפחות די מודעים לכח הרצון העצמי שלכם. אינכם יכולים עוד להרגיש מקורבנים, ואתם יכולים לצאת לחקור את הסיבות, המניעים, האמונות וההשערות שמייצרות את הפיצול הזה של כח הרצון שלכם. קל לראות, שאיחוד חייב להישאר מחוץ להשגה, כל עוד נעדרת המודעות הערה הזו לפיצול-הרצון.

למרות העובדה שמודעות זו, כמו כל מודעות, היא הקלה גדולה, והיא מגבירה את האנרגיה הנפשית בכל המערכת, האדם נלחם בַידיעה הזו לגבי עצמו, כמעט יותר מאשר בהרסנות וברוע הממשיים. חלק הגון מההתנגדות מבוסס על הרצון להכחיש את פיצול הרצון, את השלילה הפנימית של ההצהרה החיצונית. במילים אחרות, מצבו המביך של האדם הממוצע הוא, שהוא רוצה במודע דבר אחד, ובחוסר מודע הוא רוצה את ההפך, ואז הוא נלחם במודעות למצב המפוצל הזה. התוצאה היא, שהוא חותר קשה מדי ובתזזיתיות מדי, אל מה שהוא, באופן לא מודע, שולל בכל הכח, כך שהוא מוצא את עצמו בטרופ של תסכול, מרירות ומתח; או שהוא מצליח גם להכחיש – ברמת פני השטח המאולצים – את מה שהוא כמה אליו. הוא מקהה את חושיו, רגשותיו, כמיהותיו.

כאשר התחלנו את עבודתנו יחד, לפני שנים רבות, ואני הנחתי רעיונות אלה, הן היו, למיטב, תיאוריה עבור כל אלה שהקשיבו לי אז, או אלה שקראו מילים אלה מאוחר יותר. חלק עשויים למצוא את התיאוריה הזו מתקבלת על הדעת יותר מאחרים, לאחרים היא עשויה להיראות שטותית לחלוטין. בכל אופן, אפילו בשביל אלה שיכולים באופן תיאורטי לקבל הנחות יסוד אלה, משום שהם חשים בַאמת של ריבוי השכבות של התודעה האנושית,

עדיין יש הבדל גדול מאוד בין להאמין בזה כפילוסופיה, ובין לחוות את זה כאמת אישית. בשנים הבאות, ובמיוחד לאחרונה, בששת או שמונת החודשים האחרונים, לב חברי, העובדים בנתיב זה, אכן פגשו ברצון הפנימי, שאומר לא, למה שהרצון החיצוני, לא רק אומר כן, אלא גם חותר אליו בהתלהבות. פעם נוספת אני רוצה להדגיש את חשיבות ההבנה, שככל שחוסר הסבלנות גדול יותר, ככל שאתם חותרים בתזזיתיות רבה יותר לעבר מטרה נחשקת, ככל שיותר אתם נאחזים בה, כך פחות אתם מאמינים בהתגשמותה, כך יותר זו צריכה להיות אינדיקציה, ש-לא פנימי נחוש קיים. במקום לבזבז את האנרגיה שלכם על כל המתח והטרור הפנימיים האלה, בכדי להתגבר על משהו, שנראה כחוסם אתכם מחוץ לעצמכם, מוטב שתקבלו את העצה להרפות את המתח הזה, ולשים פעמיכם ברוגע לחשוף את השלילה הפנימית שלכם עצמכם, כלפי המשאלה החיצונית התזזיתית.

כפי שאמרתי, התפתחותה של קבוצה זו מצטברת בעיקר מכמה מכם, שגילו שלילה פנימית כזו, של מה שאתם רוצים כל כך. זהו אכן צעד עצום. ברגע שאתם מפסיקים להאבק נגד היותכם ערים במודע לאמירת לא בלתי מודעת, ברגע שאתם מקבלים את הפיצול שלכם, כמות רבה של מחלוקת תחוסל. אבל ב-לא הכוונה לכולו. רבים מכם מצאו את עצמם באופן מוזר תקועים בנקודה זו. בניגוד למה שניתן להאמין, המודעות לשלילה של מה שנחשק, שהיא לחלוטין בלתי הגיונית, חסרת טעם, ויש בה הרס עצמי, אינה מחסלת אותה באופן אוטומטי. אפילו כשחשפתם בנוסף מסקנות מוטעות, פחדים מזויפים ובלתי מוצדקים, אשר קובעים את השלילה, אפילו אז זה לעיתים קרובות די בלתי אפשרי לוותר עליה. בנקודה הזו יש לכם יותר אנרגיה, ואתם בודאי גם פחות מאשימים ומגנים אחרים. יחד עם זאת, האשמה עצמית וגינוי עצמי נראים מוגברים, שכן, מה שעד כה הוקרן על אחרים, אתם רואים עכשיו כמכוון נגד עצמכם, וכל זאת מאחר, שבאופן מוזר, אינכם מסוגלים לשנות את דם-הלא לזרם-כן. זה היכן שרבים מכם נמצאים.

בנקודה זו יש לי מתנה להביא. אבל המתנה הזו אינה משהו, שאתם יכולים לקבל באופן פסיבי, או שבאה אליכם בלא השתתפותכם. למעשה, כפי שצינתי, המתנה נעשתה אפשרית רק כתוצאה מההתקדמות המשמעותית הזו. באותו מטבע, גם ההוצאה שלה לפועל תדרוש את צעדיכם הפעילים. המתנה בנתה את עצמה, כביכול, מההתקדמות המודעות, ומקבלת השלילה של האישור המודע שלכם. אתם בניתם את המתנה הזו, כביכול. הפכתם את זה לאפשרי, שהעושר והמצב המבורך (blessedness), המתמשך והקיים תמיד של היקום יכולים להתרחב בצורה ממוקדת ועוצמתית יותר לאן שאתם תקועים עכשיו.

המתנה הינה כח חיים עוצמתי, כח ריפוי, שיכול לבוא ולזרום דרך הכלי הזה, שזרכו אני נגלה – וליתר דיוק, דרך ידיו של האדם הזה. אבל, זה אינו כח ריפוי רגיל ברמה הפיזית. זה גם אינו כח ריפוי שמאפשר לכם להיות מקבלים פסיביים בלבד. זה חייב להפוך באמת להשקעה החדית. זה יכול לעבוד רק כהדדיות. ההוצאה האחרונה על נושא זה תתן לכם יתר הבנה לגבי מה שאנו מתיחסים אליו כאן, ולגבי חוקי ההדדיות. אני ארצה להסביר כעת כיצד זה עובד ספציפית בהקשר הזה.

כל אחד מכם, אשר ער באופן מודע וספציפי, לשלילה של מה שהוא חושק בו במודע, ואשר משותק באופן מוזר בנקודה זו, על אף המודעות לתפיסות השגויות המעורבות, ראוי להרוויח מכח הריפוי הזה. זהו כח ריפוי רוחני באמת, לא רק בגלל שהוא בא ממישור הווייה גבוה יותר, אלא גם בגלל שהוא משפיע על הווייתכם הרוחנית הפנימית – אותו חלק שבו אתם מחליטים, שבו אתם רוצים, שממנו נובעות הכוונות שלכם. בדרך כלל אנשים מדברים על כח ריפוי רוחני, כשהם מתכוונים לכח ריפוי פיזי, שניתן למקבל פסיבי, ושמועד להסיר סימפטום פיזי בלבד של תפקוד רוחני פנימי לקוי. זה באמת מונח לא מתאים, שכן כח ריפוי רוחני חייב להשפיע על החלק הרוחני של האדם, ובהכרח דורש את תרומתו הפעילה לתהליך הריפוי. מרפא (הילר), אשר מחלק כח ריפוי פיזי, מתחבר לאנרגיה אוניברסאלית עוצמתית, אבל זה לא בהכרח משפיע על ריפוי רוחני, במובן האמיתי של המילה.

הצעדים הבאים יצוינו עבור אלה מכם, המוכנים להפיק תועלת ממתנה זו. אתם באים קדימה, אולי במפגשי השאלות ותשובות, או אחרי הרצאה, ויושבים מאוד קרוב לפני הכלי הזה. החלק שלכם בהדדיות מבוסס על ההכרה בדיוק ובפרוט במה שאתם משתוקקים במודע, ובמה שאתם – לא עוד לא במודע – בתוך תוכם, באופן מוזר, ובחוסר הגיון, דוחים; מה ההוויה הפנימית שלכם מבטאת, שמתנגד למשאלה המודעת. אתם צריכים להצהיר אז, בנוסף, מאוד במדויק, שאתם לא מסוגלים לגרום לרצון הפנימי לזוז, אך ההוויה החיצונית שלכם רוצה שזה יקרה; רוצה לשחרר את הכח הנעול בתוכם; רוצה

לקבל מהעצמי הרוחני את ההשראה הנדרשת, עבור כל מודעות, שאולי עדיין חסרה; ואם זו לא שאלה של זה, שתוכלו להפוך לזורם כל דבר שכעת מקובע. אתם יכולים אז לחשוף, שחוסר ההגשמה, עם כל הסבל שלו, נראה עדיף על פני הסכנות הזדמיוניות שאורבות בגישה הזורמת, הפתוחה, כך ששלילה ושליליות, רוע והרסנות, נראים אמצעי מגן. כל מה שאתם צריכים לדעת על עצמכם, בכדי לשחרר שלילה, יבוא. או אם זה פשוט עניין של לשחרר מקובעות, זה יבוא. אבל אתם צריכים בברור להצהיר שאתם משתוקקים לזה.

כאשר ההצהרות המוגדרות (clear cut) האלה נעשו, כאשר הוצהרה מגבלת היכולת שלכם להזיז את הרצון הפנימי, בזמן שאישיות האגו שלכם מצהירה על המחויבות לרצות עזרה, אתם נהיים רגועים, פתוחים, מקבלים. אז מלאתם את החצי שלכם בהשקעה ההדדית. כח חיים ועוצמה חזקים מאוד, יחדרו אליכם דרך הידיים האלה. זה לא ישפיע ישירות על מכאובי הגוף שלכם. משהו הרבה יותר יסודי יתרחש, אשר יכול אז, אם כל כך תרצו, גם להשפיע על הסימפטומים הגופניים שלכם. אך זה יקרה מתוככם, וכתוצאה משנית של הכח שניתן לכם. הכח שניתן לכם ישפיע על חומר נשמה קפוא, ויכול לעבוד בתוככם. זו המתנה שעשיתם לאפשרית, שבניתם בעצמכם, כביכול, כולכם, אשר עובדים בנתיב זה. באמצעות מילוי החלק שלכם בהדדיות, אתם מתחייבים, אתם פותחים משהו בכם ונכנסים למצב "הקלטה" (on record). ה"כניסה למצב הקלטה", אם אוכל להשתמש בביטוי זה, היא חלק חשוב מאוד.

יש לי גם הצעה עבור כל אלה, אשר אינם עדיין בנקודה של מודעות ברורה ומוחלטת, לגבי השלילה של התשוקות, שהם מוקירים ביותר. יש להתייחס לזה כאל "שיעורי בית", וזו מהעזרות הכי גדולות וחיוניות עבור כל אחד. זה כדלהלן. כצעד ראשון, העלו מתוך המצב המעורפל (vagueness) את מה שאתם כמהים אליו, את מה שאינו מוגשם בחייכם. רב האנשים אינם מבטאים זאת בבירור לעצמם. הם מצטערים על מצב מסוים, או אפילו על בעיה בתוכם, אך נכשלים להצהיר בבירור, שהם משתוקקים לפתור אותם. ככל שהבעיה גדולה יותר, כך פחות קיימת מודעות תמציתית, שישנה בעיה, שקיים חוסר הגשמה בחיים. לפיכך, אני מציע שתבטאו לעצמכם, ועדיף על נייר, כך שזה לא יוכל לחמוק מכם, למה אתם כמהים? למה הייתם מתאווים שיהיה אחרת בחייכם? מה הייתם רוצים שיהיה אחרת בכם, באישיותכם? בטאו שאלות אלו בבירור רבה לעצמכם.

סדרת השאלות השניה צריכה להשאל. מה אתם מאמינים שתורם להעדר ההגשמה? האם אתם מאמינים שזהו גורם חיצוני, או מה זה שבכם? אחרי שאילת השאלות ומתן התשובות, שוב על נייר, למיטב יכולתכם, התקדמו לסדרה השלישית. האם אתם בכלל מודעים בנקודה זו לכך, שההגשמה הספציפית שחסרה לכם, אתם אומרים לה לא? האם אתם מודעים לכך, ואם כן, מדוע, כיצד? כיצד זה מתבטא בהווה הפנימית שלכם? כיצד הביטוי הפנימי הזה גורם לכם להתנהג בצורה כזו, שאתם הופכים את המשאלה המודעת לבלתי אפשרית להתגשם? על אילו אמונות, הנחות, ורעיונות אתם מבססים את השלילה, בניגוד לחתירה המודעת (ולפעמים אפילו האחזות – אולי רק בתוך תוכם, אולם לפעמים גם כלפי חוץ)?

אינכם צריכים להתבייש לומר "לא, איני מוכן. איני רוצה את מה שאני רוצה." מוטב ש"תתישבו" בנקודה זו, ותחקרו את הסיבות מדוע. לפחות אז אינכם עוד במצב הנוראי הזה של הכנסת לחץ חסר תועלת לתוך עצמכם, שמבזבז את האנרגיות שלכם, ושגורם לקצר, ואשר גם יוצר את גורם הסיכון הרגשי, של השלכת חוסר ההגשמה, שכפיתם על עצמכם, באמצעות השלילה הפנימית שלכם עצמכם – על העולם החיצוני. זה תמיד משרה מרירות, תחושת חוסר צדק, ועקב כך טינות! העולם מואשם בכך, שהוא מונע מכם את מה שאתם מאמינים, שאתם משתוקקים אליו בכל עצמיותכם, בצורה כל כך נלהבת.

היבט נוסף של אותה הבעיה, המנוגדת לתשוקה המודעת הנלהבת להגשמה ספציפית, הוא חוסר מודעות למצבכם, שהויתכם הפנימית כולה כמהה למשהו נואשות. במקרים כאלה, גישה הפוכה היא חיונית. או שיש שכבה שלישית שצריך לעבור דרכה. השכבה העליונה אדישה בעמילות, ואינה מודעת לצורך גדול, אולי להגשמה אנושית מאוד לגיטימית, שמייצר ברמה פחות מודעת, דחיפות, שבתורה מתבטאת רק בצורה בלתי ישירה. לדוגמא, מתח, חרדה, חוסר יכולת להתרכז, העדר דעתנות (absent-mindedness), תחושת חוסר משמעות ביחס לחיים, זיכאון, חוסר אנרגיה, ולעיתים קרובות גם קשיים פיזיים – כל הביטויים האלה הם התוצאה של להיות בלתי מודע לכמיהה או צורך עמוקים. לעיתים, הצורך האנושי הלגיטימי מזהם או מעוות ע"י מה שנקרא, צורך נירוטי, אך הסטיה היא לעיתים רחוקות אשליה גמורה. זה תמיד מעגן את מקור הצמיחה של צורך לגיטימי אמיתי.

זה חייב לפיכך לא להיות לגמרי מושלך, אפילו אם זה ילדותי, הרסני, בלתי מציאותי, בביטוי הנוכחי. שכבות נוספות כאלה של מעורפלות, חוסר מודעות, צריכות גם הן להילקח בחשבון. הן יכולות אפילו להתקיים, בכמה איזורים של האישיות, אצל אנשים אשר באיזורים אחרים די מודעים לשליליות ולשלילה שלהם.

אז יש לנו שתי אפשרויות: ישנם אלה, בנקודה זו, או אפילו בתחילתו של נתיב כזה, אשר הינם מאוד מודעים לחסר בחייהם. הם סובלים בצורה מאוד חמורה מחסר זה. ואז ישנה הקטגוריה השנייה: אלה שאינם באמת מודעים לכמיהתם, תשוקותיהם, משאלותיהם וצרכיהם. הם הקהה אותם, והם סובלים רק בצורה בלתי ישירה מחוסר ההגשמה. זה בשום מובן אינו יתרון. זה יוצר יותר ניכור עצמי, פחות חיות, וזה דורש יותר עבודה, עד ששכבת הכמיהה נעשית יותר מודעת. עבור קטגוריה זו, גישה אחרת תצויין בתור התחלה. הם צריכים ראשית להקשיב עמוקות לתוך עצמם, ולשאול את עצמם: מהו הדבר שאני באמת רוצה? מה חסר בחיי? האם יש לי את כל ההגשמה שאני כמה אליה? האם יש משהו עמוק בתוכי, שידוע שאפשרי יותר ממה שאני מרשה לעצמי לחוות? רק כשסדרת השאלות האלה תקבל מענה ביושר, תוכל הגישה להיות מוגדרת בקווים כלליים, לפני שתוכנס לשימוש. ואני מדגיש שוב, איננו עוסקים כאן בטיפוסי אישיות – אדם אחד נופל לקטגוריה הקודמת, ואחר לזו האחרונה. אינדיבידואל יכול להיות, כפי שהוזכר קודם, במקומות פנימיים שונים בהקשר להיבטים שונים של הווייתו. כך, הגישה שהצעתי עכשיו יכולה להיות מיושמת ע"י כל אחד בהקשר לנושאים, לעמדות, ולתגובות מסוימים. היא משרתת את הפיכתכם מודעים יותר לכמיהתכם, וזה טוב.

ישנן גם שתי אפשרויות בהתייחסות למה שמאוסר ולמה שנשלל. בכמה מקרים, החלק המאוסר של העצמי חותר למה שבריא ומקדם הנאה, אהבה, התרחבות, צמיחה, הגשמה, בעוד שהחלק ההרסני, הבור, שולל. במקרים אחרים, אישור של משהו, יכול להיות מנוגד לחלוטין לאחדות וצמיחה, הגשמה ובריאות של האישיות, כך ששלילה בלתי מודעת נובעת מההיבט הטוב ביותר, החכם ביותר של העצמי. ערכים חיצוניים מקובעים לעולם אינם תשובה אמينة למה הוא מה. לפיכך זה חיוני ביותר להשאיר את ההערכה פתוחה לזמן מה, עד שהאישיות הרבה יותר מודעת לעצמה, ולמגוון הקולות שלה. לדוגמא, משלח יד מקצועי מסוים עשוי להיראות לגמרי קביל ו"בסדר", אך הוא עשוי שלא להיות כזה עבור אדם ספציפי.

היכן שיש לכם קונפליקט או בעיה בחייכם, אשר נראים קשים לפתרון, ואשר מפילים צל על שמחת החיים שלכם, גישה זו יכולה להכנס לשימוש. חוסר המודעות הבהירה שלכם לגבי אמירת ה-לא, מעכבת אתכם גם מלמדוט בתחומים אלה. כשאתם מתעמתים עם המכשול או ההתנגדות, זוהי אינדיקציה יקרת ערך להיותכם מופוצלים. עליכם לתת את מלוא תשומת הלב האפשרית להתנגדות שכזו.

אלה מכם אשר מוכנים לקבל מהאנרגיה העוצמתית יכול כעת לגשת אלי. התוצאה עשויה להיות מודעות והבנה עמוקות יותר, ידע חדש. אבל זה גם יכול להיות משהו שלא קשור לידע. זה יכול להיות פשוט חופשיות חדשה, יכולת לשחרר דבר שלילי, אנרגיה וגמישות חדשות בתוך חומר הנשמה. או שזה יכול להיות שניהם, האחד מוביל אל האחר. לפעמים הסברים עשויים גם לנבוע ממני כֶּח הזוה שזורם אליכם. בפעמים אחרות, כל ידע שנדרש עבורכם ינבע מתוככם, שכן הכח עובד בכם – בהנחה שאתם מטפחים אותו, ונשארים פתוחים אליו. הכח יכול לשחרר את כחכם לקבל הראיה ואנרגיה מעצמכם. זו המתנה של הדדיות חדשה, שיכולה להתרחש, ואז יכולה, מאוחר יותר, להיבנות לעוד ועוד התרחבויות של הכח הרוחני הזה, במטרה לעזור לכם. כל אחד, אשר משתוקק באמת לקבל עזרה זו, יכול לקבלה.

כעת, האם ישנן שאלות ביחס לנושא זה?

שאלה: האם נתיב ההתחלפות בין ה-כן הפנימי והחיצוני, הוא נתיב של מודעות או נתיב של פעולה? אם זה הקודם, הבעיה היחידה היא באמת היכולת לעקוב אחרי זה. אם זה האחרון, אשר ידרוש שינויים מהפכניים במחויבויות למשך כל החיים, אז זה יכול להיות מאוד מטריד.

תשובה: פעולה או שינוי חיצוניים הם חסרי משמעות, אלא אם הופיעו מתוך רצייה מאוד הרמונית של זה, ומציאה שזה נכון. אז מכשולים יפלו לצידי הדרך. ראשית יש לטפח מודעות, רגש וערות. אז, כל דבר אחר יבוא בעקבות זאת בצורה טבעית ואורגאנית. זה עלול לגרום שיבוש כלפי חוץ, אך אם ההוויה הפנימית שלמה, אלה הם צעדים הכרחיים

כדי להתגבר על צורות קודמות, שאין להן יותר ערך בחיי האנשים הנוגעים לעניין. לא ניתן לעולם להכליל לגמרי. לפעמים, שינויים חיצוניים חייבים להיעשות, בכדי לשמר את שלמות האדם.

בפעמים אחרות שינויים חיצוניים צומחים בהדרגה כתוצאה ממודעות. אבל גם במקרים כאלה, זה לא אומר שלא קיימת פעילות. זו יכולה להיות פעילות פנימית כה אינטנסיבית, שהשינוי שנוצק באישיות הינו יותר משמעותי מכל שינוי חיצוני שהוא – שעלול להיות מאולץ בלבד, במטרה לכסות על מקובעות (fixedness) פנימית, וטרוב להשתנות. שוב, מה שצויין לעולם אינו שוכן בפעולה החיצונית. מה שנוכח וטוב במקרה אחד, יכול להיות הדבר הגרוע ביותר באחר. העלאת שאלות כמו אלה שהיצעתי, היושר שנדרש כדי לענות עליהן, העימות שכוון בהן, מציינים מצב פעיל ברמה גבוהה. אפילו המחויבות לכוח האלוהי הגדול יותר, אינה ביטוי פסיבי כלל. היא גם מרמזת על פעלתנות. מצד שני, אם אדם מעכב שינוי חיצוני, עד שיהיה חופשי מיוחד ומהתנגדות, התרחבות לעולם לא תהיה אפשרית. לעיתים קרובות האדם חייב לעבור דרך רגשות אלה, מבלי להתחשב באי הנעימות, אם הוא מבין במלואה את האמת של מצבו. זו טעות להניח שכניעה עצמית היא אינדיקציה לפסיביות. זו אחת המשימות הפעילות ביותר, שאדם יכול להתחייב אליהן.

שאלה: מדוע כה קשה לוותר על הנוירוזה?

תשובה: חומר הנשמה היצירתי – כשאינו נחסם ומזוהם, כשהוא חופשי, ובהרמוניה עם יצירתיותו העצמית, יצירתיותו הטבעה, שמונחת בבסיסו – הוא נע בצורה מתמדת. כל חומר חי נע ונע. הוא לעולם אינו עומד דומם. תפיסות שגויות וטעויות מייצרות שליליות. שליליות מייצרת עוד טעייה. חומר נשמה, שלכוד בשליליות וטעייה הוא קפוא ומקובע. הקושי מונח בדיוק בהפיכתה של המקובעות הזו לזורמת שוב. אין חלקיק או אטום של אנרגיה, או של חומר, שאינם מכילים גם תודעה. לפיכך, היקום כולו חודר באנרגיה/תודעה, אך לא כשתי ישויות או היבטים נפרדים, הקיימים זה לצד זה. אנרגיה היא תודעה, ותודעה היא אנרגיה. תודעה אשר מאוכסנת בחומר מקובע, חייבת גם להפוך זורמת שוב. היא צריכה להתעורר החוצה מקיפאונה העצמי. אנרגיה/תודעה קפואה, מקובעת, זקוקה להשתחררותה העצמית. תודעה ואנרגיה זורמים יכולים להשפיע על החלקים הקפואים, המקובעים, אך עם הקושי הגדול ביותר, בגלל שההתעוררות האמיתית חייבת לקרות דווקא מתוך החלק הרדום. אנרגיה/תודעה זורמת בחופשיות נהדפות לפיכך תמיד ע"י המצב המקובע. זה מה שהתכוונתי בשכל האבוד במבוך של עצמו. התודעה הקפואה חייבת איכשהו למצוא את הדרך להשתחרר מעצמה, כביכול. כל עוד זה לא קורה, חומר, אנרגיה ותודעה אשר לכודים בגרעין מקובע, ישארו נייחים.

מילים אלו אינן קלות כלל להבנה, משום שהן עוסקות בתפיסות, שהשכל לא יכול לקלוט. לכן, עליכם להשתמש בכושרכם האינטואיטיבי, בכדי לקלוט את המשמעות. אלה מכס שקיבלו הבהובים מהעולם האמיתי, שם הכל אחד, שם דברים קיימים אינם נפרדים, ירגישו יותר מה שאני מתכוון כאן. הדרך היחידה שהמשימה תושלם, היא, שהתודעה המוארת, הזורמת, תשפיע ותפעל, קצת בכל פעם, על החומר/תודעה/אנרגיה הקפואים, הלכודים, שהם מה שנקרא "נוירוזה". מאחר והתודעה המוקהית קהה (מה שעשוי להישמע כאמירה מיותרת, אבל היא לא), נדרשת כמות גדולה של סבלנות וחיפוש, על מנת להשפיע לבסוף באמצעות התודעה החופשית, ולאפשר לאנרגיה הנוזלית, הזורמת, להשפיע על האנרגיה הקפואה. משום שאם תודעה מוארת, חופשית, ואנרגיה זורמת, לא יגברו על התודעה המקובעת, ועל חומר הנשמה המקובע, הם ישארו מקובעים לעולם ועד. זו התודעה/אנרגיה הזורמת בחופשיות, שלבסוף גוברת על המקובעות. מאחר והיא מקובעת היא אינה יכולה להתמסר כל כך בקלות.

חברי היקרים, יקרים ביותר, אהבה, כח רוחני, וחוכמה הם אחד. העזרה שמגיעה מבחוץ כאן, אינה מהסוג שאי-פעם יהפוך אתכם לפסיביים. הוא מופק מאותו מקור שבכם, שהוא המעיין של כל חי. זה חייב להיות כך. הוא יגבר יותר ויותר על אנרגיה ותודעה קפואים, ויהפוך אותם שוב לאור. הצעד הראשון שוכן בהשתתפותכם הפעילה, בהולכם בנתיב, המוביל אל תוככי הווייתכם הפנימית ביותר. הצעד השני, ביטוי והבהרת הקונפליקט שלכם, חייב לחולל יותר מהכח האוניברסאלי הגדול, שהוא אינסופי באספקה – מחוץ ומפנים לכם.

זהו דבר מבורך, חברי. זה הופיע בעזרתכם, וימשיך לצמוח בעזרתכם. זהו אכן כח חיים. זו מציאות. כמו כל הדברים החיים, המשכיות חיו, וביטוי הפורה, תלויים לחלוטין, באיזו

מידה זה ישאר פרויקט הדדי: ראשית, בין נתינתכם מעצמכם באמיתיות, ובין הכח העוזר לכם, שמגיע דרכי; מאוחר יותר, בין תודעת האגו שלכם, ובין מקור כל חי שבתוככם, שחברים יחד אל החומר הקפוא לשחרר אותו יותר ויותר. אולי תוכלו לזמזם את ההבדל בין חומר קפוא, אנרגיה קפואה, תודעה קפואה, ששונאת ואוחזת, ואוחזת ושונאת – באופן בלתי משתנה – לבין חומר, תודעה ואנרגיה זורמים, שיוצעים על האמת של חיים ואהבה. כשאתם מדמיינים שתי דרכי הוויה אלה, זה יעשה קל יותר עבורכם לעשות בחירה מודעת מכוונת; לתת לאחרונה להשפיע על הקודמת.

אהבה מגיעה לכל אחד מכם כאן. חלק מהכח הזה תמיד נשלח, בכל עת שברכות מבוטאות, בכל עת שאתם פתוחים אליהן. ברכות אלו יכולות להגיע אליכם איפהשהו, ולהאיר את עולכם, להאיר את מה שלקחתם על עצמכם, בהבאת הקיפאון לזרום שנית. אך כאשר אתם יושבים כאן בהתגוננות ובספקנות, כח הברכה לא יכול להגיע אליכם. על כל פנים, זה תמיד מוצע במידה מסוימת, ויעשה חזק יותר ויותר, ככל שתפתחו לזה יותר ויותר, מודעים למציאות של זה, מוכנים לקבל את זה יותר. כך תגבירו את כח הברכות. היו בשלום אהובי.

תרגום: ליאורה גנור